

Angleška kraljica stoji že visoko v letih in naznanja se, da je vzbolela. — Knez Bismarck se še ne more privaditi miru in dela na to, da bi se kedaj še vrnil na čelo nemške vlade. To bode pa težko, ako dela mož, kakor se kaže sedaj, zoper mladega cesarja. — Nemška vlada dela z vso silo na to, da si ponemči poljsko ljudstvo v Poznanji in se dela s tem še, kakor da ne stori v tem nikomur krivice. — Vedno se množi govorica, da je bil bolgarski major Panica v službi Rusije pri zaroti zoper kneza. Sedaj se vrši obravnava zoper majorja in je skorej gotovo, da njega obsodijo na smrt, tovariše pa na dolgo ječo. — Nekaj časa sem se bližate Bolgarija in Srbija in bilo bi želeli, da se sprijaznite po polnem, kajti po pravem nimate vzroka za sovraštvo, pač pa za prijateljstvo. — Kaj je turski sultan izvedel, da je blizo celo svoje ministerstvo izpremenil skorej kar čez noč, o tem se veliko ugiblje, vendar pa ni misli na kako zaroto zoper njega. — O Abesiniji v Afriki je sedaj vse tiho, vendar še zavoljo tega ni tam vse v redu. Novi „neguš“ ali cesar Menelik še ima vedno nasprotovalcev. — V Dahomeji se polega hrup vojske in se tamošnji glavar pogaja s francoskim generalom o miru. — V Novem Yorku, glavnem mestu združenih držav v severni Ameriki, je zgorela tovarna šivalnih strojev, vrednih 2 milj. in 3500 delalcev je vsled tega brez služka. — Katol. škofje v Braziliji ugovarjajo republikanski vladi gledé na to, da le ta ne prizna katol. vere za vero države.

Za poduk in kratek čas.

Potovanje v Otizo.

(Spisal F. R.)

(Dalje.)

Sedaj sem govoril že dovolj o šoli in domači hiši. Lahko bi še marsikaj povedal, pa saj nas to kar sem povedal, dovolj prepriča, da načelo, katero so postavili nekdanji pedagogi, namreč, da je družba za mladino vzgojevalna, ne obvelja več, vsaj ne povsod, kajti sedanje ljudstvo, oziroma družbe, kakoršnje nahajamo dandanes med delavci, so same slabo vzgojene, tako, da svoje potomce le pačijo, ne pa vzgojujejo.

Kdo je tedaj kriv popačenosti naše mladeži? Na to vprašanje nečem odločno odgovoriti, rečem še samó, da nemarnjakov je bilo in nemarnjakov še bo.

Vem, da si mi, dragi čitatelj, že prav nevoljen, ker ti tako dolgo ne povem, kaj je z unim čudežem. Le malo še potrpi, takoj izveš vse.

Ko smo se od krčmarice, ki je čitateljem dobro znana, poslovili, peljali smo se še jedno uro do Otize. Prva hiša v Otizi pa je zopet

kréma. V kolarnico, ki je obrnjena proti cesti, takó, da konji, ki so vedno na cesti, že vedó, da se morajo tukaj vstaviti, postavili smo voz ter konjem položili v že pripravljene jasli obed. Mi pa smo obstopili krčmarja ter ga vsi h krati prašali za uno hišo, kjer se je pred kratkim časom godil „čudež“. Krčmar, zelo vljuden mož, povprašal nas je najpoprej, kaj naj bi nam dotlej, da pridemo nazaj, za obed pripravil, potem pa nam je pokazal ono hišo. Sedaj nam je začelo srce prav utripati, kajti vsi smo bili neizrekljivo radovedni.

Ko smo skozi leso na dvorišče prišli, obstopi nas cela kopa otrok. Prosili so nas za krajcarje. To je mene zelo osupnilo: takoj sem se opomnil božje poti „Majke Bistriške“, kamor sem hodil leta 1872. še kot mlad fant, in kjer so nas otroci ravno takó, kakor tukaj, za krajcarje prosili. Prišel nam je tudi gospodar na proti. Pozdravil nas je zelo ponižno ter vprašal, želimo-li videti ona mesta, kjer je pred kratkim izvirala rešnja kri.

„Kaj, ali sedaj ne izvira več?“ rekli smo vsi h krati.

„Ne“, reče gospodar, „ali ko bode se mesec zopet premladil, bode zopet izvirala“.

Na to smo se vsi pogledali. Po nekaterih je pokal smeh, po drugih pa se je razlival žolč. Naš tovariš, g. F. V., ki je imel največjo brado, začel je nas gospodarju predstavljati, da bi ga s tem malko postrašil, da se nam ne bi preveč lagal. Sebe je imenoval deželnega poglavarja, ne vem, katere dežele; mene „doktorja Pokveko“, svojega svaka, ki je takoj izvlekel od nekod nekaj papirja, pa najinega pisarja. Ostalih ni mogel več predstaviti, ker nam je gospodar že zbežal v hišo. Mi smo šli seveda, ne da bi ga vprašali, smemo, ali ne smemo, za njim. Ko smo prišli v hišo, prevrnil je gospodar že vse klopi in stole, po katerih se je kri, ki je bila iz tal in opla pri peči brizgala, sesedla. Ponudil nam je tudi, da bi si odrezali vsak en kosček od pokrvavelega pohištva, kajti to stori baje vsak romar. In res so bili stoli in klopi že precej porezani. Tudi moji tovariši so začeli strgati po pohištvu. Jaz pa morda ne? O dà, celo stolovo nogo vzel sem seboj v spomin.

(Dalje prih.)

Smešnica 20 „Kaj“, vpraša krčmar Jarnik čevljarja Sušnika, „kaj pa je bilo davi pri Vas, da je bilo toliko trušča?“ „Pri nas?“ zagtegne čevljar, kakor bi se ne spomnil ničesar, „ne vem, kaj bi bilo. Moja žena je skledo razbila na moji glavi, druga pa ni bilo“.

Razne stvari.

(U č n i n a) Minister za uk in bogočastje je izdal uredbo gledé na šolnino v prvem razredu